

Hjärup Nr 7 Trumpetarboställe Hjäruks Boställe

Lantmäteriets beskrivning av gården den 10/6 1811: Trumpetare Anders Lundberg, Tomt rymlig, åbyggnad god, ej plantering, trädgård stängd med sten.

Vi hade två trumpetarboställe i Hjärup, Nr 2 Black och Nr 7 Hjäruks Boställe, som var militieboställen under Skånska Husarregementet. Arrendatorn skulle sköta officerares hästar och utrustning.

Gården var på 44 ha och drev till en början i sambruk med Hjärup Nr 2 som också arrenderades av Arne Lundberg och gjorde så fram till enskiftet. Efter enskiftet flyttades Nr 2 västerut medan Nr 7 blev kvar inne i byn på sin plats vid Hjärukskroken. Musikfanjunkaren Anders Rotstein övertog arrendet och han var den siste arrendatorn med militär rang.

Gården eldhärjades i mitten av 1800-talet och brann ner. Elden spred sig till Hjärup Nr 10 och Nr 4 och dessa båda gårdar fick också byggnader nedbrunna. Allt byggdes upp igen men Nr 7 uppfördes nu på den plats där den finns idag vid Stallvägen och stod klar år 1862.

Bengt Olsson och därefter hans son Ola Bengtsson var arrendatorer i 28 år fram till år 1895.

I början av 1919-talet tog lantbrukaren Alfred Nilsson (1882–1965) och hans hustru Betty (1880–1978) över arrendet. På bilden nedan är det Signe som står längst till vänster, Erik i mitten och Sven-Ingvar längst till höger. Alfred Han var också ledamot i flera av kommunens styrelser.

Sven-Ingvar Nilsson
1916–1996

Elsa Nilsson
1920–2014

Sonen Sven-Ingvar och hans hustru Elsa Nilsson blev ny arrendatorer 1946. De fick de barnen Hans-Göran (1940), Maj-Britt (1949), Karin (1951) och Nils-Erik (1958)

Gården drabbades av en ny brand år 1965 då mangårds-byggnadens södra del eldhärjades. För K-G Hansson berättade Sven-Ingvar vid tillfälle att det också brunnit på gården på 1920-talet. Helt fantastiskt tyckte Sven-Ingvar att det var att efter att de ringt brandstationen på Drottens gata i Lund, dröjde det endast 23 minuter innan en hästdragen ångspruta var på plats och började bekämpa elden. Det gick dock inte att rädda stallängorna som brann ner.

Hur gårdens byggnader disponerades på den tiden anges på bilden ovan.

Svinstallet var så enastående modernt att det kom besökare i bussar och bilar från både när och fjärran, som från Danmark och Tyskland, för att se hur det var uppbyggt och hur det fungerade. Grisarna vistades dagtid i mitten av stallet enligt bilden nedan. Golvet hade smala springor som gjorde att avföring och urin hamnade i en ränna som fanns därunder och som löpte utmed hela stallet. En skrapa startades och tog med sig gödseln till en behållare på gården.

Svinstallet

Det var så i framkant av utvecklingen att när den sovjetiske parti- och regeringschefen Nikita Chrusjtjov besök i Sverige år 1964, ansågs Bostället vara ett lämpligt ställe att besöka. Säkerhetspolisen förberedde ett besök på gården. Det blev dock inget besök.

Nils Gunnar Nilsson arbetade på gården och timlönen år 1962 var 6: - och rättaren Nils Urban Nilssons timlön var 6:50.

Nils Gunnar berättade att Sven-Ingvar var mycket noggrann och att det tog sig lite annorlunda uttryck.

På ägorna stod stolpar för elledning. Vid plöjning lämnades en halv meter oplöjd mark intill stolpen. Kravet var då att den som plöjde skulle ta en spade och för hand gräva runt stolpen så att jorden där också blev bearbetad.

Hörnen på åkrarna fick inte lämnas obearbetade eller osådda och sten som var större än en tennisboll skulle plockas bort från åkern. Hans sätt att driva gården betraktades i bygden som ett mönsterjordbruk.

Sven-Ingvar var inte enbart en erkänt skicklig lantbrukare. Hans klokskap gjorde att han också engagerades som ordförande i flera intresseorganisationer inom jordbruksnäringen som Skånes Seminförening, Sveriges jordbruksarrendatorer, Låglandsavels ekonomiska förening och Malmöhus läns hushållningssällskap.

Sven-Ingvar var väldigt engagerad vid tillfället då det skulle anskaffas pengar för att kunna bygga en scoutgård. Mer om det projektet går att läsa under Hjärup Nr 10.

Utbyggnad med villor hade påbörjats i början av 1960-talet. När vi närmade oss år 1970 var Klockaregårds- och Stenshögsområden färdigbyggda. Kommunen ville bygga fler villor och då var det bland annat marken som Bostället arrenderade som skulle tas i anspråk. Sven-Ingvar var mycket besviken över att behöva lämna den

mönstergård han byggt upp. Men så blev det och han hänvisades till Väståkragården.

Skanska fick mark att bygga på. Göran och Ingrid Ståhl köpte gården med alla byggnader.

Ståhl sålde senare stallbyggnaderna till Rörinstallationer AB i Hjärup och hade då kvar mangårdsbyggnad och smådjursstallar på en tomt om ca 5 000 m².

Rörinstallationer AB byggde om loge och stall till ridanläggning och hyrde ut den till ridskolan Bettet. Ägarskapet av ridanläggningen gick i något skede över till Bo Colldin.

Under sommarmånaderna år 2002 meddelas att ridskolan skulle stängas.

Utifrån vad Sydsvenskan skriver i augusti det året om händelsen, är det många som både överraskas av beslutet och ogillar det. Anläggningen läggs ner och ridskolor i Hjärups omgivning erbjuder plats på deras ridskolor.

Sydsvenskan skrev också att det har förekommit uppgifter om att kommunen skulle ha tvingat bort ägaren till ridskolan för att kunna utnyttja marken till att bygga fler hus.

Det förnekade dock kommunens stadsbyggnadschef som påpekade att det var fastighetsägaren själv som skrivit till kommunen och föreslagit att marken skulle bebyggas.

Skanska köpte ridanläggningen och rev den före april år 2006. Tegel från de rivna stallbyggnaderna användes till den 300 meter långa och drygt 1 meter höga muren som finns utmed Lommavägen mellan Fredriks väg och Banvallsvägen. Bilden nedan.

År 2006 blev Anders Adolvsson och Xenia Nølev nya ägare till gården.

De har genomfört en del noga övervägda förändringar i och på fastigheten.

Invändiga förändringar har gjorts med avsikten att det skall vara funktionellt men att det skall märkas

att det är ett hus som är byggt i slutet av 1800-talet. I köket finns boaserade väggar och en järnkamin. Det finns en modern ugn bakom den till synes älderstigna spisluckan.

Utvändigt vill de att fastigheten skall behålla sin ursprungliga stil.

I tomtgränsen mot villabebyggelsen i öster har byggts en mur vars ytbehandling och nyans är den samma som på huset.

Det ursprungliga taket var klätt med furustickspån, som med tiden fick en grå nyans. Då takbeklädnaden behövde förbättras lades papp som också blev gråaktigt. Nu har det lagts svarta och glaserade takpannor. Under dessa takpannor finns de ursprungliga furustickspånen kvar på husets norra del (den södra brann ju upp 1965), för att så

mycket som möjligt av det ursprungliga skall finnas kvar.

Referenser:

- Karin Nilsson, dotter till Sven-Ingvar
- Anders Adolvssohn nuvarande ägare till Bostället
- Nils Gunnar Nilsson tidigare anställd på gården
- Sydsvenska dagbladet
- Erik Kullenbergs böcker: Bygd kring Byskola i Hjärup, Flyttedags-Bondgård och Byskola Hjärup,
- Kulturminnesvårdsprogram för Staffanstorps kommun år 1995,
- Skånska Gods och Bondgårdar.
- K G Hansson kollega till Sven-Ingvar
- Lars-Owe Göthe, Räddningstjänstens museiverksamhet

Lars Fridh 190916

Fasad mot öster

Fasad mot väster